

Ἔχει γυναῖκες δυὸ γροσσῶ ἔχει καὶ τρεῖς ᾗς τὸ γρόσι, ἔχει καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ὅπου δὲν ἔχουν γνώση Ἰος.

Ὡς καὶ τὸ δακοννάκι σου, καὶ κείνο ἔχει γνώση καὶ προπατεῖ σιγὰ σιγὰ, τῇ γάρτσα μὴ λερώσῃ Κρήτ.

Γιαννάκη μὲ τὴ στόχαση κ' ἐσὺ Λενιὼ μὲ γνώση, ἢ Παναγιὰ μὲ τὸ Χριστὸ θενὰ σὰς στεφανώσῃ Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἀπὸ μπροστά, παιδάκι μου, ἔπρεπε νὰ ᾗχης γνώση, νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ κακὸ ἀπάνω σου ν' ἀπλώσῃ ἀγν. τόπ.

Ὅπ' ἀγαπήσῃ ἀρραπὴ πρέπει νὰ ἔχῃ γνώση, γιὰτ' ἔχει μὲ τὴ βαναγιὰ λογαριασμό νὰ δώσῃ Θήρ.

Σὰ δὴνε πάθῃς τὴ δουλειά, ὅσο κι ἂν μετανιώσῃς δὲν ὠφελεῖ, πλὴν παραβοὺς ἤπρεπε νὰ ᾗχης γνώση Κρήτ. (Νεάπ.)

Ποτὲ ἄνθρωπος μὴ βαινεθῇ πὼς ἔχει νοῦ καὶ γνώση, ὥστε νὰ ᾗ δῆ ἢ μοῖρα δὸν πὼς δὰ τότε ᾗ ποδώσῃ (δὰ = θὰ, ᾗ ποδώσῃ = καταντήσῃ) αὐτόθ.

Ἐγέρασα κακόμοιρος κι ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου καὶ γνώση δὲν ἐκράτησα γιὰ τὰ γεράματά μου Πελοπν. (Αἴγ.)

Πουλλὰ καλὰ ᾗς τὸν ἄνθρουπον ἢ ἱμουρφηκιὰ κ' ἢ γνώση κι ὁπχοῖους ἔχει τοῦ μυστικὸ νὰ μὴ τοῦ φανιωσῃ Θεσσ. (Τίρναβ.)

Τὰ πόδια σ' κώνουν τὸ κορμὶ κ' ἢ κεφαλὴ τὴ γνώση κι ἀμοναχὸς τὸν ὁ ἄθρωπος ὡς θέλει δ' ἀποδώσῃ (δ' = δὰ = θὰ) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Γαδάρ. διήγ., στ. 513-515 (ἐκδ. Wagner, σ. 139) «πάντοτε σὺ μοῦ ἔλεγες πὼς ἔχεις τόση γνώση | καὶ τώρα ὁ κυρ γάδαρος ἐμᾶς νὰ ταπεινώσῃ;» καὶ Ἐρωτόκρ. Α 929 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κι ὅπου κατέχει νὰ μιλῇ μὲ γνῶσι καὶ μὲ τρόπο, | κάνει καὶ κλαῖσιν καὶ γελοῦν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων». Συνών. μ ν α λ ὁ, ν ι ο ν ι ὁ, τ σ ε ρ β ἔ λ ο. 3) Νοῦς Ἐρεικ. Εὐβ. (Βρύς. Στρόπον.) Ἡπ. (Ξηροβούν. Πλάκ. κ.ά.) Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δῇ γνώση Βρύς. Ἰσὺ, πιδάκι μ', δὲν ἔεις γνώση, εἶσι ντίπ μουρλὸς Στρόπον. Μοῦ χρειάζότουνε ξύλο μὲ τὸ ἡμεροκάματο, φόρτσι καὶ βάλῃ γνώση (φόρτσι = μή-πως) Ἐρεικ. Ἐσὺ κ' ἔεις γνώση Τραπ. Ἀ γυναῖκα καλὰ τὰ γνώση σ' (ἢ γυναῖκα εἶναι καλὴ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν νοῦν της) Χαβουτσ. || Ἄσμ.

Κώστα, γιὰτὶ ἐξουρλάθηκες, σοῦ πῆρ' ὁ Θεὸς τὴ γνώση; Ἡπ.

Τὸ σ' τάρι κάνει προσφορὰ καὶ τὰ κριθάρι πίττα κι ἀνεγυριστικά μιλῶ κι ἂν ἔχῃς γνώση, γροῖκα (ἀνεγυριστικά = ἀλληγορικά) Κρήτ. (Πεδιάδ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Χρον. Μορ., σ. 7675 (ἐκδ. J. Schmitt) «θέλω νὰ ποιήσω πρὸς αὐτὴν χάριν νὰ τὸ ἐγνωρίσουν | ὅσοι τὸ ἀκούσουν κ' ἔ-χουσιν φρένα καὶ γνώση εἰς αὐτοὺς» καὶ εἰς Ἐπαιν. γυναικ. 394, 589 (ἐκδ. K. Krumbacher) «τότες δὲν πηδᾷ καὶ ἄλλῃ | ποὺ ἔχει γνῶσιν εἰς τὸ κεφάλι» καὶ Συναξαρ. γαδάρ., στ. 151 (ἐκδ. Wagner, σ. 116) «ἐφεύρα δὲ κ' ἐγὼ πολλὰ οἴκοθεν γνώσεώς μου». 4) Σκέψις Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.): Τότι κείνους συλλοῖς' κι τί νὰ κάμ' κι ᾗς τὰ ὕστιγ' νὰ τοῦ ἦρθι μιὰ γνώση. 5) Εἰδήσεις, πληροφορία Κύπρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλοπ. || Ἄσμ.

Κι ὄντας ἰδῆς τὸν δράκοντα, κάμε ᾗς ἐμένα γνώση, νὰ ξαπολύσω τὸ νερόν κ' ἢ χώρα νὰ γεμώσῃ.

Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ., 1.202 (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ ἐποίησαν τὸ νῶσιν τοῦ ἀμιράλλη». 6) Γνώμη Θράκ. (Καρωτ.): Ἡρθα νὰ μὴ δώισ' γνώσ'. Πβ. Ὁ σ ε ς κ ε φ α λ ἔ ς τ ὁ σ ε ς γ ν ῶ μ ε ς Φ. Κουκουλὲ εἰς Ἀ-θηνᾶν 52 (1948), 89. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ., 1.232, 21 (ἐκδ. R. Dawkins) «πολλοὶ ἀνθρώποι πολλὰς γνῶ-σεως». 7) Μεταφ., ἄλλας Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Δρακότρ.) Ἡπ. (Βαβούρ Κόνιτς. Κωστάν. κ.ά.) Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Τσι-τάλ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐχεις γνώση; Μάν. Δὲ μοῦ φέρνεις καθόσῃ γνώση ἀπὸ τὸ Βοίτυλο; Γέρμ. Βάλε λιγάτ' ἢ γνώση τὸ δομόντι (βάλε ὀλίγον ἀλάτι εἰς τὸ φαγη-τόν σου) Μελαν. Τὸ δομόντι, ὃ ν' ἔχουντα γνώση (τὸ φα-γητόν σου δὲν ἔχει ἀλάτι) αὐτόθ. 8) Ἐλαιον Κρήτ.: Βάλε τοῦ λύχνου γνώση. || Ἄσμ.

Ξεφ'τίλισε τὸ λύχνον σου καὶ βάλε τον καὶ γνώση, γιὰτὶ δὲ φεύγω ἀπὸ παδά, ὥστε νὰ ξημερώσῃ.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὦν. Θράκ. (Αἴν.) Πελοπν. (Γαργαλ.): Γνώση σὲ εἶπαν τ' ὄνουμά σ' κι γνώση εἶσι (ἐκ παραμυθ.) Αἴν. Ἐμένα μὲ λένε Γνώση, κι ὄντας μὲ χρειαστῆς, νὰ μὲ φωνάξῃς (ὁμοίως ἐκ παραμυθ.) Γαργαλ.

γνωστάδα ἢ, Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 228.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ω σ τ ὁ ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά δ α (Ι).

Ἡ σύνεσις, ἢ γνῶσις εἰρων.: Ἄσμ.

Ἀπ' τὴν πολλὴ γνώσταδα μου | σκότωσα τὴ μάνα μου.

γνωσταίνω ἐνιαχ. γνωσταίνου Θεσσ. (Καρδίτσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ω σ τ ὁ ς.

Ἀμτβ., καθίσταμαι γνωστός, γ ν ω ρ ἱ ζ ο μ α ι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κ' ἐναν ὕγιὸ μὴ χάρ' σ' οὐ Θιὸς κι αὐτὸς ἦταν δελμεν-τέρης
κι γνώστηνι μὴ τὴν Τουρκιά, μὴ τοὺς γινιτσαράλους

γνωστεμα τό, ἐνιαχ. γνωστιμα Μακεδ. (Πάγγ.) γνώ-στεμ-μαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω σ τ ε ὑ ω.

Συνέτισις, σωφρονισμός.

γνωστερός ἐπιθ. Κορσ. γνωστιρός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω σ τ ε ὑ ω.

1) Συνετός, φρόνιμος ἐνθ' ἄν.: Γνωστερὴ κοπελίτσα Κορσ. Συνών. γ ν ω σ τ ι κ ὁ ς 1 α. 2) Εὐφυής, εὐχαρις, εὐγενής Κορσ.: Ἡτα γραῖα γνωστερὴ (= εὐφυής). Γνωστερὲς γυ-ναῖκε (= εὐγενεῖς γυναῖκες). Ἐχω τ' ἀνίφια, μ' ἀγαποῦνε πολὺ, εἶναι πολὺ γνωστερὰ (= καλόκαρδα). Ἐναι γνωστερὴ (= καλόγνωμη).

γνωστερούλης ἐπιθ. Κορσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ω σ τ ε ρ ὁ ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ο ὕ λ η ς.

Γ ν ω σ τ ε ρ ὁ ς, τὸ ὅπ. βλ.: Ἐναι γνωστερούλα φ'τὰ ἢ κοπελίτσα.

γνωστεύω Δαρδαν. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ.) Χίος (Βροντ.) — Γ. Ψυχάρ., Ταξίδ., 148. Ὀνειρ. Γιαννίρ., 102 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γνωστεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μακεδ. (Βόιον) γνωστεύγω Κρήτ. (Σητ.) γνω-

στεύγον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γνωστεύον Θεσσ. (Ἀνατ.) Θράκ. Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Γήλοφ. Κολινδρ. Πάγγ. Πεντάλοφ. Σισάν. κ.ά.) γνωστεύον Λέσβ. γνω-
στεύω 'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γνωστέγ-γουνρ ἐνι Τσα-
κων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός.

1) Μεταβ., συνετίζω τινά καὶ ἀμτβ., συνετίζομαι, σωφρο-
νίζομαι ἐνθ' ἄν.: Τὸ ξύλο τὸν ἐγνώστιφι (= συνέτισε) Μα-
κεδ. (Σισάν.) Δὲ γάνει τρέλλες, γνώστεψε τώρα Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ.) Ἀντίς νὰ γνωστέψη, μουρλαίνεται Εὐβ. (Βρύς.)
Ἐγνώστεψε καὶ δὲ γάνει βλιὸ κουζουλάδες Κρήτ. (Σητ.)
Ἔπεσες; Δὲ βειράζει, τὸ λωλὸ αἶμα θὰ βγῇ, θὰ γνωστέψης
(= θὰ φρονιμεύσης) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τώρα ποὺ μιλήθηκες,
ἐγνώστεψες, μὰ τώρα ν' ἀργά (μιλήθηκες = ἐσχολιάσθη τὸ
ὄνομά σου δυσμενῶς) αὐτόθι. Πότι καρτιρεῖς νὰ γνωστέψης,
'πουντί θ' ἀσπρίσ'μι τὰ μαλλιὰ σ'; Εὐβ. (Στρόπον.) Γιὸ μου
ἄλλον ἐγνώστεψεν (ἄλλον = πλέον) Πόντ. (Οἶν.) Ἔπαθι
πουλλά, μὰ δὲν ἐγνώστιφι Μακεδ. (Σισάν.) Δὲ γνωστεύγω
τοῖνε! (δὲν συνετίζεσαι ἐσύ!) Τσακων. (Χαβουτσ.) Μὲ τῇ
γνώσῃ σου γνώστεψαν κι αὐτοὶ Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ.,
102. Περιμέν'τε νὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί, νὰ γεράσῃ λιγάκι
ἢ πατρίδα, νὰ γνωστέψῃ Γ. Ψυχάρ., Ταξίδ., 178. || Παροιμ.
φρ.

Ἵς τὰ εἰκονοῖ δὲ γνώστιφς, | Ἵς τὰ τριάντα δὲ καζάντι-
σις,

οὐλα χαμένα τὰ 'χεις!

(ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων εἰς περασμένην ἡλικίαν ν' ἀποκτή-
σουν περιουσίαν) Μακεδ. (Βέρ.)

Ἄν' κ' ἐ πάθης, κ' ἐ γνωστεύεις

(ἐπὶ τῆς ἐκ παθημάτων προσκτωμένης πείρας) Πόντ. (Ἰ-
νέπ.) Συνών. γνωστικέύω, μυαλὼν ω. 2) Συμβου-
λεύω Μακεδ. (Πάγγ.) : Τούνη γνώστιφαν τὰ σόμα (τὸν
συνεβούλευσαν οἱ συγγενεῖς).

γνώστεψη ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γνωστέυση, τὸ ὄπ. ἐκ τοῦ γνω-
στέύω.

Ἡ ἀπόκτησις γνώσεως, ἡ πείρα ἐνθ' ἄν.: Χτίστης εἶναι,
μὰ ἔχει γνώστεψη καὶ Ἵς τὰ τσιμέντα Λεξ. Δημητρ.

γνωστικά ἐπίρρ. πολλαχ. γνωστικά Τσακων. (Μέλαν.)
γνωσικά Τσακων. (Μέλαν.) γνωσ'κά Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός.

Συνετῶς, φρονίμως ἐνθ' ἄν.: Ἡφέρθηκε φρόνιμα καὶ γνω-
στικά Σίφν. Π'λοκουκάτσι γνωσ'κά, βρέ, μὴ σὶ βάλον μέσ'
'ς τοῦ βρακί μ' (π'λοκουκάτσι = παλουκοκάθησε) Λέσβ.
(Ἀγιάσ.) Νὰ καθούσ'τι γνωσ'κά Λέσβ. Σ' ἐρι ποῖον γνω-
στικά γνωστικά τοῦ δουλεῖε σ' (τίς κάνει γνωστικά
τίς δουλειές του) Τσακων. (Μέλαν.) Γνωστικά μιλεῖ ὁ ἄν-
θρωπος, μὰ ἐσύ κάνεις πὼς δὲ γαταλαβαίνει Κρήτ. (Νεάπ.)
Ὅ,τι κάνει τὸ κάνει γνωστικά, γι' αὐτὸ προκόφτει αὐτόθι.
|| Παροιμ.

Οὐργια κεφαλῇ | γνωστικά λαλεῖ

(οὐργια = κλούβια· ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν ἀφυῆ δυνατὸν νὰ ἀκου-
σθοῦν ὀρθαὶ σκέψεις) Κρήτ. (Νεάπ.)

γνωστικάδα ἡ, Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. Περιβ. Σητ. κ.ά.)—
Κ. Χατζοπ., Πύργ. Ἀκροπότ., 7 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα (I).

Ἡ ιδιότης τοῦ γνωστικοῦ, ἡ σύνεσις, φρόνησις ἐνθ' ἄν.:

Πᾶρε γιὰ τὴ γνωστικάδα σου αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο Κρήτ.
(Περιβ.) Μικρὸς εἶναι, μὰ ἔχει γνωστικάδα Κρήτ. (Σητ.)
'Σ τὸ κλέψιμο τῇ θυγατέρας του ἤδειξε γνωστικάδα Κρήτ.
(Νεάπ.) Ἡ γνωστικάδα τῆς κυρὰ-Θώμαινας ξαναβρῆκε τὴ
λύση Κ. Χατζοπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γνώση 2, μυαλό.

γνωστικάτα ἐπίρρ. ἐνιαχ. γνωστ'κάτα Στερελλ.

(Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός καὶ κατ' ἀναλογ. πρὸς
ἐπίρρ. εἰς -άτα, προσελθόντα ἐξ ἐπιθ. εἰς -άτος, ὡς νη-
στικᾶτα, χορτᾶτα.

Γνωστικά, μὲ φρόνησιν ἐνθ' ἄν.: Οὐλα αὐτὰ π' κά-
νον, τὰ κάνον γνωστ'κάτα Στερελλ. (Περίστ.) Οὐ Γιωργους
πάντουτι 'νιργάει γνωστ'κάτα αὐτόθι.

γνωστίκεμα τό, γνωστίκεμ-μαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνωστικέύω.

Συνέτισις, σωφρονισμός. Συνών. γνωστέμα.

γνωστικεύω Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Λεξ. Δημητρ. γνω-
στικεύον Μακεδ. (Σισάν.) γνωστικεύγω Κάρπ. Κάσ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός.

Γίνομαι γνωστικός, συνετίζομαι, σωφρονίζομαι ἐνθ' ἄν.:
'Ακόμαν κ' ἐγνωστίκεψεν Πόντ. (Τραπ.) Ἵς τ' ἐσόν τὴν
ἡλικίαν π'ά ' ἐρθαν, ὅλοι ἐγνωστίκεψαν κ' ἐσὺ ἀκόμαν τοῦν
'κ' ἔβαλες Πόντ. Συνών. γνωστέύω.

γνωστικοκόπελο τό, Κρήτ. (Κίσ.) Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνωστικός καὶ τοῦ οὐσ. κοπέλι.

Λογικόν, συνετὸν παιδίον Κρήτ. (Κίσ.): Τὴν εὐκὴ μου νὰ
ἔχῃ τὸ γνωστικοκόπελό μου ἀποῦ 'ναι καλλιὰ ἀπ' οὐλα μου
τὰ κοπέλια. β) Κατ' εὐφημισμὸν, ὁ ζωηρὸς καὶ ἄτακτος πῶς
νέος Κρήτ. (Κίσ.) Νάξ.

γνωστικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ.
κ.ά.) γνωστ'κὸς Δαρδαν. Μακεδ. (Βόιον) γνωστικός Ἡπ.
Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Δρυμ. Ἐράτυρ.) Σάμ.
γνωστ'κὸς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γνωστικό Τσακων. (Μέλαν.)
γνωστ'κὸς Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Ἀνω Κώμ. Ἀσσηρ.
Βελβ. Βέρ. Γήλοφ. Καταφύγ. Ρουμλ. Σισάν.) Λέσβ. (Πάμ-
φιλ. κ.ά.) γνωστικός Πόντ. (Σούρμ.) Θηλ. γνωστικεῖα κοιν.
γνωσ'κειᾶ Θεσσ. (Ὀλυμπ.) γνωστικά Τσακων. (Χαβουτσ.)
γνωσικά Τσακων. (Μέλαν.) γνωστικέσσα Πόντ. (Ἰνέπ.
Ὀφ. Τραπ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γνωστικός. Τὸ θηλ. γνωστικεῖα
κατὰ τὰ θηλ. τῶν εἰς -ύς, ὡς γλυκὺς - γλυκεῖα -
γλυκειὰ κ.τ.δ. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,69.

1) Συνετός, νουνεχής, φρόνιμος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.
Ὀφ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Εἶναι
γνωστικός ἄνθρωπος. Σ' ὅλα του εἶναι γνωστικός. Λέει
γνωστικά λόγια κοιν. Γνωσ'κὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ θέλ'
τέτοια λόγια Μακεδ. (Σισάν.) Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτανε πλιὰ
γνωστικός (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπάλ. Γνωστικεῖα κοπελιά
'ναι καὶ δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ τῇ ποῦνε πρᾶμα Κρήτ. (Σητ.)
Αὐτὰ δὲν εἶναι καώματα γνωστικοῦ ἀθρώπου Κρήτ. (Νεάπ.)
'Αμα ἡ γ'ναῖκα εἶρι γνωστ'κή, τοῦ σι'λών' τοῦ σπὶτ'Εὐβ.
(Λιχάς). Ἔτον εἷνας παλαλὸς καὶ εἷνας γνωστικός Τραπ.
Βαρέα γνωστικός ἄνθρωπος ἐν' (βαρέα = πολὺ) Ὀφ. Γνω-
σ'κὸ δόντ' (= ὁ σωφρονιστὴρ ὁδοῦς) Μακεδ. (Ἀσσηρ.)
Συνών Τῆς γνώσης τὸ δόντι, φρονιμίτης.

